

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **E. K.**, bytem H. S., zastoupena Mgr. Davidem Strupkem, advokátem v Praze 1, Jungmannova 31, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014, č. j. KM-103-5/PK-2013,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 27. 3. 2014 u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014, č. j. KM-103-5/PK-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí policejního presidenta ve věcech služebního poměru ze dne 7. 8. 2013, č. j. PPR-14077-3/ČJ-2013-990760, kterým byla zamítnuta její žádost o náhradu nemajetkové újmy ve výši 150.000 Kč, kterou odvolatelka požadovala z důvodu namítaného porušení povinnosti rovného zacházení a diskriminace z důvodu pohlaví ze strany služebního funkcionáře.

Sdělením Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 26. 4. 2013, č. j. KRPK-40386/ČJ-2013-1900OP, bylo zahájeno řízení ve věci požadavky žalobkyně o náhradu nemajetkové újmy v částce 150.000 Kč, která jí měla vzniknout z titulu nezákonného rozhodnutí Okresního ředitele PČR Sokolov č. 808/2006 ze dne 24. 12. 2006, kterým byla přeřazena na jiné služební místo, v čemž spatřuje diskriminaci z důvodu pohlaví.

Rozhodnutím policejního presidenta ve věcech služebního poměru ze dne 7. 8. 2013, č. j. PPR-14077-3/ČJ-2013-990760, byla zamítnuta žádost žadatelky, naposledy ve funkci referent státní správy a samosprávy dopravního inspektorátu Služby dopravní policie PČR, okresní ředitelství Sokolov, o náhradu nemajetkové újmy ve výši 150.000 Kč, neboť nedošlo k porušení povinnosti rovného zacházení a diskriminace z důvodu pohlaví. V odůvodnění rozhodnutí se mj. konstatuje, že ani z předloženého audiozáznamu není zřejmé, že by důvodem neustanovení bývalé příslušnice na služební místo bylo její těhotenství. Bývalá příslušnice se v něm opětovně dotazuje npor. Ž., zda jediným důvodem, že nebude ustanovena dnem 1. 1. 2007 na služební místo komisař je skutečnost, že je těhotná. Npor. Ž. bývalé příslušnici ani jednou v průběhu celé nahrávky nepřisvědčil. Naopak uvedl, že s ohledem na její časté absence a problematické zajišťování činností po dobu její nepřítomnosti v roce 2006, o jejím ustanovení na služební místo komisař dnem 1. 1. 2007 ani neuvažoval. Bývalá příslušnice v předmětném rozhovoru neuvedla, že si chce doplnit vzdělání po ukončení mateřské dovolené. Navíc jak uvedl npor. Ž., existovaly i další objektivní důvody, pro které neuvažoval o ustanovení bývalé příslušnice na služební místo komisař, což v závěru nahrávky blíže specifikoval, ale závěr rozhovoru není zřejmý, neboť byla nahrávka v této době náhle ukončena. Tedy ani audiozáznam žadatelky nepotvrdil namítanou diskriminaci z důvodu jejího těhotenství.

Žadatelka napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014, č. j. KM-103-5/PK-2013.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí ředitele policie ČR, okresní ředitelství Sokolov, ve věcech služebního poměru č. 808/2006 ze dne 24. 12. 2006, jakož i rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správa Západočeského kraje, ve věcech služebního poměru, ze dne 21. 3. 2007, č. j. 443/2007, byla sice zrušena rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. května 2009, č. j. 30 Ca 44/2007-49, nicméně důvodem zrušení těchto rozhodnutí nebyla diskriminace odvolatelky, nýbrž pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí, neboť se odvolací orgán nevypořádal s námitkami vznesenými odvolatelkou v odvolání včetně námítky diskriminace.

Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9. ledna 2013, č. j. 30 Cdo 2470/2012, jímž byl v řízení o dovolání zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. prosince 2011, č. j. 23 Co 370/2011-50, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 17. března 2011, č. j. 4 C 127/2010-26, a řízení zastaveno. Po právní moci tohoto rozsudku byla věc postoupena Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení.

Podle citovaného rozsudku Nejvyššího soudu nárok žalobkyně na finanční odškodnění v důsledku jednání služebního funkcionáře, jež považuje za diskriminační, bylo možné posoudit na základě aplikace ustanovení § 1 odst. 3 a 4, § 7 odst. 2 až 6 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, přestože služební poměr žalobkyně již skončil, přičemž pravomoc o této otázce rozhodnout byla zákonem č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, svěřena ministru vnitra, popř. jinému služebnímu funkcionáři, a podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, pak řediteli bezpečnostního sboru.

Žalovaný správní orgán postupoval v intencích tohoto rozhodnutí a postupně vypořádal odvolací námitky. K subjektivnímu pocitu odvolatelky, že byla ustanovena na služební místo „horší“, než si sama přála, konstatoval, že na ustanovení na služební místo za využití § 215 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, neměla nárok. Ke dni 1. 1. 2007 byla ustanovena na služební místo, pro které splňovala stanovený stupeň vzdělání, a jmenována do služební

hodnosti, která byla pro toto služební místo stanovena. Služební funkcionář tedy postupoval tak, jak mu ukládal zákon.

Žalovaný potom uzavřel s tím, že rozhodnutí, v němž odvolatelka spatřovala prvky diskriminace z důvodu pohlaví ze strany služebního funkcionáře, je ze dne 24. 12. 2006. Řízení ve věcech služebního poměru, jehož předmětem je žádost odvolatelky o náhradu nemajetkové újmy v penězích, bylo ve smyslu § 104 odst. 1 o.s.ř. zahájeno dnem 18. 6. 2010, kdy byla podána žaloba Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Podle § 146 odst. 1 a § 147 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. však bylo zapotřebí uplatnit toto právo ve lhůtě tří let ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Poslední promlčení den podle § 148 citovaného zákona a § 266 zákoníku práce poslední den promlčecí lhůty připadl na den 27. 12. 2009. Odvolatelka se tedy u Obvodního soudu pro Prahu 7 dne 18. 6. 2010 domáhala práva již půl roku promlčeného.

Žalobkyně se svým podáním domáhala zrušení napadeného rozsudku a uváděla, že dne 9. 12. 2009 uplatnila u Ministerstva vnitra nárok podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, na úhradu nemajetkové újmy za diskriminaci z důvodu příslušnosti k pohlaví způsobenou nezákonným rozhodnutím při výkonu veřejné moci a požadovala částku 150.000 Kč. Poté, co nebylo jejímu požadavku vyhověno, podala žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 7, odvolání u Městského soudu v Praze a dovolání Nejvyššího soudu, který zastavil a postoupil věc ministerstvu vnitra s tím, že není dána působnost občanskoprávních soudů.

Žalobkyně popírala, že by služebním orgánům před prvním rozhodnutím sdělila, že si nehodlá doplnit vzdělání podle § 215 zákona č. 361/2003 Sb.

Žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí o jejím ustanovení na horší služební místo bylo aktem diskriminace z důvodu pohlaví, a že samotný akt diskriminace zakládá nárok na náhradu nemajetkové újmy.

Žalobkyně namítala, že v rozhodnutí policejního presidenta ve věcech služebního poměru ze dne 7. 8. 2013 se uvádí, že k diskriminaci nedošlo, a že ministr vnitra uvedl, že ani kdyby k diskriminaci došlo, zásah nebyl tak intenzívní, aby zakládal nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

V doplnění žaloby ze dne 27. 3. 2014 žalobkyně namítala, že její nárok není promlčený. Podle § 147 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. promlčecí lhůta počíná běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé, ale to rozhodně nebylo v den rozhodnutí ředitele OŘ, a že podle jejího názoru mohla počít běžet promlčecí lhůta dnem doručení rozsudku Krajského soudu v Plzni dne 26. 6. 2009. Nejvyšší soudu sice dospěl k závěru, že zákon č. 82/1998 Sb. nelze aplikovat, podle názoru žalobkyně je třeba zachovat princip, podle kterého je-li újma způsobena rozhodnutím orgánu veřejné moci, nemůže promlčecí lhůta začít běžet dříve, než je takové rozhodnutí zrušeno (§ 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. per analogiím).

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 2. 5. 2014 a ze dne 14. 6. 2017 navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že nebylo povinností služebního funkcionáře ustanovit na příslušné služební místo příslušníka bez požadovaného vzdělání, a to ani za předpokladu, kdy příslušník slíbil, že si v zákonem stanovené lhůtě vzdělání doplní. Žalobkyně byla ustanovena na jiné služební místo na základě příslušného zákonného ustanovení a nikoliv z důvodu jí tvrzené diskriminace kvůli těhotenství.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 20. 6. 2017, při němž účastníci setrvali na svých dosavadních písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud ověřil:

- Rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správa Západočeského kraje, ve věcech služebního poměru, ze dne 21. 3. 2007, č. j. 443/2007, v němž odvolací orgán k námitce odvolatelky, že na její dřívější místo byl ustanoven její kolega, který taktéž nesplňuje požadované vzdělání, uvedl, že ustanovení por. Ž. bylo provedeno rozhodnutím okresního ředitele ve věcech služebního poměru č. 799ú2006 a bylo provedeno podle § 215 odst. 4 a 9 zákona č. 361/2003 Sb. na dobu určitou do 31. 12. 2010 pro nesplnění stanoveného stupně vzdělání podle § 7 téhož zákona. Ověřením u vedoucího DI PČR OŘ Sokolov bylo zjištěno, že por. Ž. v současné době studuje na Právnické fakultě Karlovy Vary, obor sociálně právní v bakalářském studijním programu.
- Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 17. března 2011, č. j. 4 C 127/2010-26, jímž byla zamítnuta žaloba se žádostí, aby žalované Ministerstvo vnitra bylo povinno zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve výši 150.000 Kč.
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. prosince 2011, č. j. 23 Co 370/2011-50, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně.
- Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. ledna 2013, č. j. 30 Cdo 2470/2012, podle něhož služební poměr policisty je typickým právním poměrem státně zaměstnaneckým, veřejnoprávním. Vzniká mocenským aktem služebního funkcionáře

a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním. Právní úprava služebního poměru policisty totiž musí postihnout zvláštní povahu „zaměstnavatele“ jako primárního nositele veřejné moci, potřebu začlenění policisty do organizmu této veřejné moci a účast na jejím výkonu. Právní úprava služebního poměru policisty má komplexní charakter, prvky soukromoprávní a veřejnoprávní regulace jsou tu v různé míře smíseny a je nutno vždy rozbořem platné právní úpravy dovodit, zda jde o vztah pracovní nebo zda jde o vztah jiný. Úprava služebního poměru má kodexový charakter, neboť užití zákoníku práce je zde v převážné části vyloučeno, a tudíž jde o poměr veřejnoprávní. Nemůže být proto dána pravomoc soudu pro projednání a rozhodnutí věci, která souvisí s existencí služebního poměru ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř.

Podle dokumentace ze správního spisu soud ověřil následující data týkající se žalobkyně:

- 24. 12. 2006 – rozhodnutí ředitele Police ČR, okresní ředitelství Sokolov, ve věcech služebního poměru č. 808/2006, jímž byla dnem 1. 1. 2007 podle § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. ustanovena na služební místo asistent Policie ČR, okresní ředitelství Sokolov, služba dopravní policie, dopravní inspektorát, 1. Skupina – dohled nad silničním provozem, služební působiště Sokolov, současně jmenována do služební hodnosti asistent.
- Odvolání proti rozhodnutí, v němž namítala diskriminaci z důvodu pohlaví, neboť na její původní místo byl ustanoven její kolega se stejnými kvalifikačními předpoklady – středoškolské vzdělání.
- 21. 3. 2007 - rozhodnutí ředitele Policie ČR, správa Západočeského kraje, ve věcech služebního poměru, č. 443/2007, odvolání zamítnuto mj. s tím, že u odvolatelky nedošlo k tak markantnímu poklesu příjmu, jak uvádí, když došlo ke snížení služebního příjmu o částku 700 Kč měsíčně.
- **26. 3. 2007 – nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání.**
- 17. 5. 2007 – žaloba ke Krajskému soudu v Plzni
- 29. 2. 2008 skončil služební poměr žalobkyně na základě její žádosti o propuštění.
- 28. 5. 2009 Krajský soud v Plzni rozsudkem č. j. 30 Ca 44/2007-49 zrušil rozhodnutí obou stupňů z důvodu nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc vrátil k dalšímu řízení.
- 9. 12. 2009 – uplatněn nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb.
- 31. 5. 2010 – zamítavé stanovisko k požadované náhradě nemajetkové újmy – doručeno 2. 6. 2010.
- 18. 6. 2010 - žaloba Obvodnímu soudu pro Prahu 7 s nárokem na náhradu nemajetkové újmy podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb.
- 17. 3. 2011 – žaloba zamítnuta rozsudkem č. j. 4 C 127/2010-26 s tím, že z rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Ca 44/2007-49 nevyplývá, že rozhodnutí o ustanovení na služební místo a rozhodnutí o odvolání byla zrušena z důvodu diskriminace odvolatelky, že jí tedy nebyla způsobena tvrzená nemajetková újma.
- 7. 12. 2011 – Městský soud v Praze zamítnul odvoláním rozsudkem č. j. 23 Co 370/2011-50.
- 9. 1. 2013 – Nejvyšší soud rozsudkem č. j. 30 Cdo 2470/2012-73 zrušil rozsudek Obvodnímu soudu pro Prahu 7 i rozsudek Městského soudu v Praze, řízení zastavil, a rozhodl o postoupení věci MV s tím, že je nutný postup podle zákona č. 186/1992 Sb., neboť k předmětné události došlo dne 24. 12. 2006.

Podle § 147 odst. 1 zákon č. 186/1992 Sb. lhůta počíná běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé.

Podle § 148 odst. 1 zákon č. 186/1992 Sb. pokud tento zákon nestanoví jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru tři roky.

Podle § 155 zákon č. 186/1992 Sb. na služební poměr policistů se použije obdobně těchto ustanovení zákoníku práce č. 65/1965 Sb., ve znění pozdějších předpisů: § 1 odst. 3 a 4, § 7 odst. 2 až 6, § 10, § 11 odst. 1, § 12, § 14 až 17, § 94, § 110a, § 132 až 134e, § 135 odst. 1, 3, 4 a 5, § 143 odst. 6, § 157 až 161, § 241, 244, § 245 odst. 1 až 3, § 246 až 260, § 265 až 266a, § 273 a § 274 odst. 1.

Podle § 215 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. příslušníka je možné dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanovit na služební místo, pro které nesplňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenovat do služební hodnosti stanovené pro toto služební místo, nejdéle však na dobu 6 let, jestliže nesplňuje vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu, nebo nejdéle na 4 roky, jestliže nesplňuje vysokoškolské vzdělání v bakalářském studijním programu, nebo nejdéle na 5 let, jestliže nesplňuje střední vzdělání s maturitní zkouškou.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že nezbyvá než žalobu zamítnout a to v podstatě z jediného důvodu, neboť žalobkyně uplatnila svůj nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu opožděně.

Žalobkyně v podané žalobě polemizuje s názorem žalovaného správního orgánu ohledně marného uplynutí lhůty pro uplatnění nároku a tvrdí, že jakkoliv dospěl Nejvyšší soud v rozsudku č. j. 30 Cdo 2470/2012-73 k závěru, že nelze aplikovat zákon č. 82/1998 Sb., je nesporně třeba zachovat princip, podle kterého - je-li újma způsobena rozhodnutím orgánu veřejné moci, nemůže promlčecí doba začít běžet dříve, než je takové rozhodnutí zrušeno ve smyslu § 32 odst. 1 tohoto zákona. Pokud by ve svém tvrzení žalobkyně měla pravdu, pak samozřejmě by to znamenalo, že svůj nárok mohla uplatnit do tří let od právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Ca 44/2007-49, kterým byla rozhodnutí služebních funkcionářů ve věcech služebního poměru zrušena.

Městský soud v Praze nicméně s tímto právním názorem žalobkyně nesouhlasí, má totiž za to, jestliže Nejvyšší soud dospěl k závěru, že nelze aplikovat zákon 82/1998 Sb., o čemž není pochyb, potom nelze použít ani ustanovení § 32 odst. 1 tohoto zákona. Koneckonců právě v tomto směru se ve svém rozsudku č. j. 30 Cdo 2470/2012-73 vyjádřil Nejvyšší soud, když na str. 4 odůvodnění uvedl: „U nároků, kde stát vystupuje jako zaměstnavatel, je dána pracovněprávní odpovědnost. Tomu se blíží i specifické vztahy služební, tedy vztahy svou podstatou zaměstnanecké s určitými modifikacemi, které zdánlivě mohou evokovat jisté rysy výkonu veřejné moci. Avšak příslušné služební zákony obsahují konkrétní právní úpravu odpovědnosti státu za škodu v těchto vztazích (srov. Vojtek, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 8.). Požadavek žalobkyně na náhradu škody (újmy) se odvíjí od porušení právní povinnosti zaměstnanci žalované (ne)jednajícími jejím jménem při změně služebně právního vztahu, nejedná se tedy o odpovědnosti vztah veřejnoprávní povahy vyplývající z rozhodnutí žalované při výkonu její svrchované veřejné moci, na který by bylo možné vztáhnout působnost zákona č. 82/1998 Sb. Jelikož žalobkyní uplatněný nárok nelze posuzovat podle zákona č. 82/1998 Sb., bylo by zcela nadbytečné zabývat se předpoklady odpovědnosti podle tohoto zákona, tedy i otázkou, zda bylo třeba vyčkat v dané situaci nového rozhodnutí ve věci či nikoliv (k tomu lze odkázat na Vojtek, P. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 97-98) nebo zda mají obecné soudy oprávnění přezkoumávat, z

jakého důvodu bylo tzv. nezákonné rozhodnutí zrušeno (srov. tamtéž s. 93-94). Jelikož k jednání služebního funkcionáře, kterým měly být porušeny povinnosti z rovného zacházení, došlo v době do 31. 12. 2006, respektive rozhodnutím ze dne 24. 12. 2006, mohou být nároky z tohoto se odvíjející posuzovány jen na základě právní úpravy v té době účinné, tj. zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2006 (dále jen "zákon č. 186/1992 Sb."), nikoliv podle zákona č. 361/2003 Sb., který nabyl účinnosti až dnem 1. 1. 2007. Podle ustanovení § 155 zákona č. 186/1992 Sb. se na služební poměr policistů použije obdobně těchto ustanovení zákoníku práce č. 65/1965 Sb., ve znění pozdějších předpisů: § 1 odst. 3 a 4, § 7 odst. 2 až 6, § 10, § 11 odst. 1, § 12, § 14 až 17, § 94, § 110a, § 132 až 134e, § 135 odst. 1, 3, 4 a 5, § 143 odst. 6, § 157 až 161, § 241, 244, § 245 odst. 1 až 3, § 246 až 260, § 265 až 266a, § 273 a § 274 odst. 1. Z uvedeného vyplývá, že nároky příslušníků Policie ČR z porušení povinnosti rovného zacházení, které vznikly v době do 31. 12. 2006, se řídí obdobně ustanoveními § 1 odst. 3 a 4 a § 7 odst. 2 až 6 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2006 (dále jen "ZP") (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 21 Cdo 5469/2007, dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz).“

Jelikož tedy žalobkyní uplatněný nárok nelze posuzovat podle zákona č. 82/1998 Sb., bylo by zcela nadbytečné zabývat se předpoklady povinnosti podle tohoto zákona, tedy i otázkou, zda bylo třeba vyčkat v dané situaci nového rozhodnutí ve věci či nikoliv, nebo zda mají obecné soudy oprávnění přezkoumávat, z jakého důvodu bylo tzv. nezákonné rozhodnutí zrušeno.

Městský soud v Praze rozumí tomuto závěru vyjádřenému Nejvyšším soudem v jeho rozsudku č. j. 30 Cdo 2470/2012-73 tak, že tedy nelze na inkriminovanou věc aplikovat ani § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., tedy nelze počátek běhu promlčecí lhůty tříleté vztahovat k okamžiku, kdy je autoritativně rozhodnuto o tom, že citovaná rozhodnutí ve věcech služebního poměru, proti nimž žalobkyně brojila, byla nezákonná.

Soud má tedy za to, že tříletá promlčecí lhůta počala běžet od okamžiku, kdy rozhodnutí vydané ředitelem Policie České republiky, správy Západočeského kraje, dne 21. 3. 2007, nabylo právní moci dne 26. 3. 2007. Tedy ode dne nabytí právní moci začala běžet promlčecí tříletá doba, v níž měla žalobkyně nárok na přiměřené zadostiučinění za namítanou nemajetkovou újmu, uplatnit bez ohledu na právní předpis, k němuž nárok vztahovala. To znamená, že nejpozději tak mohla učinit do dne 26. 3. 2010 (pátek). Jelikož však žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 podala až dne 18. 6. 2010, uplatnila tento svůj nárok opožděně a nemohla být tedy v této věci úspěšná. Tato skutečnost se rovněž stala důvodem, proč její žalobu proti ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2014, č. j. KM-103-5/PK-2013, soud zamítl.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl jako nedůvodnou. Na základě spisové dokumentace musel totiž přisvědčit závěru žalovaného o opožděném uplatnění nároku, když tříletá promlčecí lhůta žalobkyni marně uplynula dne 26. 3. 2010 (pátek). Právní názor Nejvyššího soudu vyjádřený v jeho rozsudku č. j. 30 Cdo 2470/2012-73, že v inkriminované věci nelze aplikovat zákon 82/1998 Sb., tedy včetně ustanovení § 32 odst. 1, je podle názoru Městského soudu v Praze nutno respektovat. Za tohoto stavu věci nemělo potom smysl zabývat se hmotněprávními žalobními námitkami, když pro nevyhovění nároku byla prekluze důvodem dostatečným.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. června 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková